

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου Ἑσωτερικοῦ Δρ. 6. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ Ἀναπλαστικῆς καὶ Ὁρθοδόξου ὁδοῦ Φιλισίας, 6, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.
--	-------------------------------	--

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Αριθ. Πρωτ.

Αριθ. Διεκπ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Πρὸς τὰς ἐν τῇ Κράτει Ἐπισκοπικὰς Ἐπιτροπὰς.

Μετά πολλῆς τῆς ὀλιφῆως παρετήρησιν ἡ Σύνοδος, ὅτι Ἐπισκοπικαί τινες Ἐπιτροπαὶ ὑπέβαλον ἐσχάτως πρὸς ἔγκρισιν σωφείαν ὁλὴν προτάσεων χειροτονιῶν νέων ἡφημερίων, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον περιττῶν καὶ ὑπεραρτίθμων, οὐ σπανίως δὲ καὶ στερουμένων τῶν ἀπαιτούμενων προσόντων. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν τοιούτων χειροτονιῶν, ἐγκρινομένων πολλάκις παρὰ τῆς Συνόδου, ἕνεκα τῶν ἀτελῶν καὶ ἀνακριδῶν πληροφοριῶν τῶν διδομένων αὐτῇ περὶ τῶν προτεινομένων ὑποψηφίων καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς χειροτονίας αὐτῶν, μεγίστη ζημία καὶ ἠθικὴ βλάβη προκύπτει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὧν τὴν εὐθύνην ὑπέχει πάντοτε ἡ ἐγκρίνουσα τὰς χειροτονίας ταύτας Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή, διὰ ταῦτα πρὸς πρόληψιν καὶ παύσιν τοῦ συμβαινόντος ἀτόπου, ἔγνω ἡ Σύνοδος, ἵνα διατάξῃ, καὶ διατάττει τὰς Ἐπιτροπὰς, ἵνα παύσωσι τοῦ λοιποῦ προτείνουσαι χειροτονίας καὶ μεταθέσεις ἡφημερίων, μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως ἐν ταῖς χρευσταῖς Ἐπισκοπαῖς καὶ ἀναγκῶν Ἐπισκόπων, οἵτινες, λαμβάνοντες γνώσιν ἐκ τοῦ πλείστον τῶν πραγματικῶν ὁρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν χριστιανῶν, θέλουσι φροντίσει καταλλήλως περὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Νομβρίου 1902.

- + Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ Πρόεδρος
- + Ὁ Ἀκαρνανίας καὶ Ναυπακτίας ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ
- + Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ΑΡΣΕΝΙΟΣ
- + Ὁ Νάξου ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμανδρίτης Μελέτιος Σακελλαρόπουλος

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ

Αριθ. 1. Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12 Νομβρίου 1902.

Πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸ εὐσεβὲς Ποίμνιον τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης.

Ἀποχωρίζομαι ἤδη τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ὡς ἐκ τῆς μεταθέσεώς μου εἰς τὴν Ἀγιωτάτην Μητρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ὁφείλω, ἵνα ἐκφράσω πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐσεβὲς πρῶτον ποίμνιόν μου βαθείας εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ υἱικῇ πρὸς ἐμὲ στοργῇ καὶ πολιτείᾳ, ἣν οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι, ἐπὶ δεκαετίαν ὁλὴν ἐπιδαψιλευμένην. Ἰνῆσοι διατελοῦντες ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν Σπαρτιατῶν, γινωσκόντων τῶν μαθημάτων τὸ κάλλιστον, ἥτοι τὰ καθήκοντα τῶν ἀρχομένων πρὸς τοὺς ἀρχοντας, τῶν δικοινομένων πρὸς τοὺς διοικοῦντας, πατροπαράδοτῶς γνωρίζετε καὶ τὰ καθήκοντα τῶν ἐν Χριστῷ ποιμαίνοντων πρὸς τοὺς ποιμαίνοντας. Λυποῦμαι, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀδυνατῶ νὰ ἐπισκεθῶ τὰ προσφιλέστατά μοι πρῶτον ποίμνιόν μου καὶ εὐλογῇται αὐτὸ ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Ἐν τούτοις οὐδέποτε θέλω ὀλιγωρῆσαι τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχῶν μου, δεήσεις ποιούμενος πρὸς τὸν Ὑψίστον, ἵνα ἴσται θάλλῃ παρ' αὐτοῦ τὸ ἀκράδαντον πρὸς τὴν ὁρησκειάν τῶν Πατέρων τοῦ συναίσθημα.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ ἐν Χριστῷ εὐχέτης
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Υ. Γ. Δέον, ἵνα ἡ παροῦσα ἐγκύκλιος ἀνακωνθῇ ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ ὁπωσδήποτε ἄλλως.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

τῆς Α. Σεβ. τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν
κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ

Ἐν τῇ ἱερῇ Ναφ τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν ἐγκαθι-
δρυσιν αὐτοῦ.

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί !

Σεμνὴ δὴμῳγυρις !

Α'. Βαθέως συγκινημένος παρίσταμαι σήμερον ἐν μέσῳ ὑμῶν, ὅπως προσηνέσω καὶ εὐλογήσω τὸ νέον πνευματικὸν ποιμνίδόν μου, ἐφ' οὗ ἐκ Θείας Προνοίας κατέστην Ποιμενάρχης, ὑψηλῇ εὐδοκίᾳ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τοῦ Βασιλέως ἡμῶν, δημοῦμψ δὲ γνώμη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιτεύσει εὐμενεί τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως.

Β'. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ἀξιώσας ἐμέ, ἐλάχιστον ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου, ὅπως ἀναβῶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ περιφανεστάτου τούτου θρόνου. Ὁμολογῶ, ὅτι μετὰ λήπτης ἀληθῶς χωρίζομαι ἀπὸ τοῦ προσφι-
στάτου μοι προτέρου ποιμνίου, τῆς Ἀγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Μορεμβασίας Σπάρτης.

Γ'. Ἀσμενος ὅμως, ὡς εἰκός, ἀναλαμβάνω τὰ ὑψηλότερα καὶ εὐρύτερα καθήκοντά μου [περὶ τὴν ποιμαντορίαν τῆς Ἀγιοτάτης Μητροπόλεως Ἀθηνῶν.

Δ'. Ἀναλογιζόμενος τὴν ἀνάβασίν μου εἰς τὸ ὑπατον τῆς Ἐκκλησίας ἀξίωμα, τὸν θρόνον τῶν πρώτων Ἱεραρχῶν Ἀθηνῶν, τὸν τῶν ἁγίων καὶ ἱσαποστόλων Ἱεροθέου καὶ Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαρίτου ἀναλογιζόμενος τὰ σοβαρὰ καὶ βαρύνοντα καθήκοντά μου, ὡς καὶ τὴν γοερὰν εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀναλογιζόμενος πάντα ταῦτα, συνέχομαι γόμφῳ. Πεποιθὼς ὅμως εἰς τὴν Θεῖαν χάριν, τὴν τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσιν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσιν, ἔχω δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὴν Θεῖαν ῥῆσιν παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ «ὅτι γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται», ἐπιβαρρύνομαι.

Ε'. Κατ' ἀκολούθῳ θέλω τηρεῖ αὐστηρῶς τοὺς Ἱερὰς Κανόνας καὶ τὰς σεβασμίας παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Θέλω ἔχει πάντοτε ἐπ' ὅψιν τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὴν ἀπευθυνομένην πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἐκκλησίας «Προσέχετε οὖν ἑαυτοὺς καὶ παρὰ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμεῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο Ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος». Προσέτι θέλω καταβάλλει πᾶσαν πρόσοχὴν καὶ μέριμναν ὑπὲρ τοῦ ἐπιτετραμμένου μοι ποιμνίου, ἔχω δὲ πᾶν

τοτε ἐπ' ὅψιν τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, «Ὅτῳ λαμβάνω τὸ γῶς ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν οἱ ἄνθρωποι τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς». Ἰδίως θέλω προσέχει καὶ μεριμνᾶ περὶ τῆς ἐκτελεστέρως μορφώσεως καὶ βελτιώσεως τοῦ ἱεροῦ Κλήρου ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, ἵνα δύνῃται τὰ ἐκπληροῦ τὰ ἱερὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα ἀκριβῶς, ἐφαρμόζων ὅσα ἐντέλλεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τῷ Τιμοθέῳ «Κήρυξον τὸν λόγον ἐπι-
στηθὶ εὐκαίρως, ἀκαίρως, ἐλεγχον, ἐπιτίμησον, παρακάλεισον ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ». Ὅτῳ διὰ Κλήρου μεμορφωμένου προσηκόντως τὸ Ἔθνος ἡμῶν θέλει προάγεσθαι καὶ εὐμερεῖ. Εἰνὲ δὲ γνωστὸν ἐκ τῆς Ἱστορίας, ὅτι εἰς τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὴν Θρησκείαν ἡμῶν ὀφείλεται κατὰ μέρος ἡ διάσωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν γλώσσης.

Ζ'. Ἡ θρησκεία ἡμῶν θέλει ὡς πάντοτε καθο-
δηγεῖ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος πρὸς συμπλήρω-
σιν τοῦ Θείου προορισμοῦ του. Εἰς ταῦτα ἀπο-
βλέπων θέλω διευθύνει ἀπαρεγκλιτῶς, Θεῖα συ-
νάρσει, τὸ πηδάλιον τῆς Ἱερᾶς Κιβωτοῦ, ὡς Κυ-
βερνήτης αὐτῆς ἐργήγορος, συντερεχούσης καὶ τῆς Πολιτείας.

Ζ'. Ταῦτα ἐν συνόψει ἐθεωρήσαμεν καθήκον ἱερὸν καὶ ἀπαραίτητον, ἵνα εἰπώμεν κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην πρὸς τὸν Θεὸν δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἡμετέρῃ ἐγκαθιδρύσει. Πρὸς εὐδόξωσιν δὲ τῶν ἡμε-
τέρων διακωνῶν πᾶσαν εἰρή καὶ ὁ Θεὸς βοηθός !

Η'. Κύριε Παντοκράτορ, τὴν Ἐκκλησίαν στη-
ρίζον, τὸ Ἔθνος διαφύλαξον, τοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν κραταίωσον, τὸ ποιμνίδόν μου καὶ πάντας τοὺς περιεστώτας εὐλόγησον. Ὅτι εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον ὑπάρχει τὸ ὄνομά Σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ἀμήν.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΥΠΟ

F. BETTEX

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΙΓ'.

Ἡ φύσις, τὸ θεῖον τοῦτο βιβλίον, δὲν εἶνε ἡ Γραφή. Δὲν εἶνε ἐγγειρίδιον δογμάτων καὶ χριστιανικῶν ἀρετῶν.

Εἶνε ἐποικοδομητικὴ διὰ τὸν χριστιανόν, τὸ εἶδομεν· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν ἐν αὐτῇ ἐποικοδομητικὴν εἰδι-
κὴν, ἣν δὲν δύναται νὰ παρέχῃ, ἀφοῦ δὲν τὴν ἐμπεριέχει. Διότι ἡ φύσις εἶνε θεία, ἀλλὰ δὲν εἶνε χριστιανική. Μᾶς δεικνύει τὸν Ἱερωδᾶ ποιητὴν, ἀλλ' ὄχι Σωτῆρα. Ἐπί-
σταται καὶ διατηρεῖται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ὅπερ μόνον τῇ ᾄδει τὴν ζωὴν τῆς, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει τὸ ἅγιον Πνεῦμα, οὔτε τὰ ἔργα του ἐν ταῖς καρδίαις. Μᾶς δει-
κνύει τοὺς νόμους τῆς τοῦ ἀπορρόντας ἀπὸ τῆς δια-
νοίας τοῦ Θεοῦ, αἰτίας ὄλων τῶν αἰτιῶν· ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀποκαλύπτει τοὺς νόμους τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐπικοι-
νωσίας τῆς ἐπιστηφῆς ψυχῆς, οὔτε τοῦ ἁγιασμοῦ ἢ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς εἰσακούσεως αὐτῆς. Μᾶς διδάσκει τὸν νόμον ὡς καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Πλάστου διὰ τὰ πλά-
σματά του, εἰς τὰ ὅποια δίδει τὴν ζωὴν καὶ τὸν ἐπιού-
σιον ἄρτον, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὅστις συνδιήλλαξε τὸν κόσμον πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἔδωκε τὰ ἁμαρτήματα μαζ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ φύσις διδάσκει τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὄχι τὸν Χριστιανισμόν. Οὗτος εἶνε ἡ τρίτη καὶ ἡ ὑψηλότερα ἀποκαλύψις τοῦ Πατρὸς, τὸν ὅποιον μᾶς ἐγνώρισεν ὁ Υἱός, ὁ λέγων αὐτοῖς γινώσκαι τὸν Πατέρα εἰμὶ ὁ Υἱός, καὶ ἐκεῖνος, πρὸς δὲ ὁ Υἱὸς τὸν ἀπεκαλύψε. Καὶ ἰδοὺ διατὶ πᾶσα θρησκεία ἀφ' ἑσῆς εἶνε ἀνεπάρκεια, καὶ διατὶ οἱ εἰδωλολάτραι, τῶν ὁποίων πλείστοι ἐσπούδασαν τὴν φύσιν μετὰ σεβασμοῦ καὶ μὲ ἀφοσίωσιν συγκινητικῇ, δὲν εὗρον ἐν αὐτῇ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς των. Ἀλλ' ἰδοὺ ἀκόμη διατὶ μερικοὶ χριστι-
ανοὶ δὲν εὗρισκον τὴν φύσιν ἀρκούντως ἐποικοδομητικὴν. Διότι ὑπάρχουσι χριστιανοί, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς φανερώναται διαφερόντως διὰ τῆς φύσεως ὡς Ποιητῆς καὶ Πατὴρ ὄλων τῶν πνευμάτων, καὶ αἰτία παντὸς ὀνείματος τελείου, καὶ παντὸς ἔργου ἐξόχου, ὡς ὁ Θεὸς ἐν τῷ ὁποίῳ εἴμεθα, ζῶμεν καὶ ὑπάρχομεν, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγθη: ὁ Θεὸς ὃς ἦν ποτε τὰ πάντα ἐν πᾶσιν! Οὗτοι εἶνε ἐκεῖνοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ φύσις τοῦ εἶνε ἐξαι-
ρέτως συμπαιδικὴ καὶ νοητὴ, ἀρα ἐπίσης ἐποικοδομη-
τικὴ. Ὑπάρχουσιν ἄλλοι, πρὸς τοὺς ὁποίους τὸν Θεὸν φανερώναται μόνον ὁ Υἱὸς του, ὁ Λόγος ὁ γενόμενος σὰρξ, ὁ Αὐτῶτης τοῦ κόσμου καὶ πανάγαθος Σωτῆρ, ὁ ἐπιγι-
νωσκόμενος μόνον ὑπὸ τῶν ἰδικῶν του, ὁ περιφρονόμε-
νος ὑπὸ τοῦ κόσμου. Τέλος ὑπάρχουσιν ἄλλοι, οἵτινες προσηλθόντες κυρίως εἰς τὴν ἐπενέργειαν τοῦ ἁγίου Πνεύ-
ματος, πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ διασάφισιν πάσης πλάνης, πρὸς κήρυξιν τοῦ ἁγιασμοῦ, καὶ ἵνα κρίνωσι τὸν κόσμον καὶ τὴν ἁμαρτίαν του ἐν δικαιοσύνῃ. Αἱ δύο αὗται τελευ-
ταῖαι κατηγορίαι εὗρισκον γενικῶς ὅτι ἡ φύσις καὶ ἡ θεωρία τῆς δὲν τοῖς παρέχουσιν ἐπαρκῶς τὴν πνευμα-
τικὴν τροφὴν, ἣν προτιμᾷ ἡ ψυχὴ των.

Δὲν προτιμᾷ ποσὸς νὰ ἐπιφέρειμεν ἐνταῦθα οἱ-
αδήποτε κρίσιν περὶ τῶν ἀδελφῶν μας, ἀκόμη δὲ ὀλιγό-
τερον ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς ἀτομικότητος των καὶ τῶν δρέξεών των. Ἀλλὰ πρεσβεύομεν ὅτι ἡ γνώσις τοῦ Πα-

τρὸς ἀποτελεῖ τὴν ἐλ γρανίτου βάσιν τῆς μεγάλης πυρ-
μίδος τῆς Τριάδος, καὶ παρατηροῦμεν ὅτι οἱ Χριστιανοί, οἵτινες περιορίζονται μόνον εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Υἱοῦ καὶ Σωτῆρος, δὲν προτέχουσι δὲ εἰς τὰς δύο πρώτας ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ, τὴν φύσιν καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ Σινᾶ δο-
θέντα νόμον, στεροῦνται πολλάκις τῆς δυνάμεως καὶ τῆς χάριτος, τὰς ὁποίας χορηγοῦσιν ἡ δύναμις καὶ ἡ καθολι-
κότης τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶνε δι' αὐ-
τοὺς ὁ ἀγαπητὸς Σωτῆρ τῆς ψυχῆς των, ἀλλὰ τὸν θεω-
ροῦσι λίαν ἀποκλειστικῶς ὡς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ὁ κό-
σμος ἀπέριψε καὶ ἐσταύρωσεν, οὐδὲν ὡς τὸν Υἱόν, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ διὰ τὸν ὅποιον τὰ πάντα ἐδημιουρ-
γήθησαν, οὐδὲν ὡς τὸν ἀρχιτέκτονα, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Πατὴρ ἐνεπιστεύθη τὸ ἔργον τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου του τοῦ Σόμπαντος, οὐδὲν ὡς Θεόν, ὅστις βασιλεύει τοὺς ἐν ἁστροῦς κόσμους διὰ τοῦ ἰσχυροῦ λόγου του, καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἐδόθη πᾶσα δύναμις ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. — Ὁ Χριστιανός, εἰς τὸν ὅποιον ἐδόθη νὰ θεωρῇ καὶ νὰ ἐπισκοπῇ ταύτην τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ, δύναται, ὡς αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Θεός (Ψαλ. 11), νὰ καταγελά τὴν ἀπι-
στίαν τοῦ κόσμου, τὰ βουλάς των πονηρῶν, καὶ τὴν ἀδυναμίαν των βασιλείων καὶ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς εἰς τὸ νὰ ἀλλοιώσωσι τὸ παραμικρὸν τὰς ἀποφάσεις καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ βασιλέως τούτου τῶν βασιλείων, τοῦ Κυρίου τῶν Κυρίων. Ἡ πίστις αὕτη βασιλεύει ἐπὶ τῆς δημιουργίας καὶ ἐπὶ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, καὶ οἱ Χριστιανοί, οἵτινες νομίζουσιν, ὅτι δύνανται νὰ παροῦσι ταύτην, διότι εὗ-
ρισκουσιν ἐν τῇ Καινῇ τὴν τελειοτέραν πλήρωσιν αὐτῆς, ὁμοιάζουσι πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις καταφρονεῖ τὰ θεμέλια παλαιῶν τινός, διότι ἐρύσκει τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ὀρει-
ότητα καὶ καλαιοθησίαν κυρίως εἰς τὰ ὑψηλότερα πατώ-
ματα, ἢ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις θαυμάζει καρποὺς ἐξαιρέτους καὶ θέλει νὰ τρώγῃ ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ φρονεῖ, ὅτι διὰ τούτου δὲν ἔχει ἀνάγκην τοῦ κορμοῦ καὶ τῆς ρίζης τοῦ δένδρου.

Αὕτη ἡ ἰσχυρὰ φυσικὴ καὶ βιβλικὴ βάση τῆς φύσεως, τοῦ νόμου καὶ τῆς χάριτος, αἰτίνες ἀλληλοἰσπνέονται καὶ συμπληροῦνται ἀμοιβαίως, δίδει μόνον τὴν ἐνότητά εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Χριστιανοῦ, εἰς τὴν ἀντίληψίν του περὶ τοῦ Σόμπαντος, καὶ τὸν κάμνει νὰ ᾔνῃ εὐλαδῆς ὄχι μόνον κατὰ τὰς ὥρας τοῦ Ἐκκλησιασμοῦ του, ἀλλὰ καὶ ὅπουδὴποτε τῆς φύσεως παρίσταται, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ᾔνῃ Δαρβινιστῆς ἢ Καντιστῆς ἢ ἐλευθερόφρων, χωρὶς τοῦ-
τέστι νὰ θεραπεύῃ καὶ νὰ διδάσκη συστήματα, διὰ τὰ ὅποια καὶ ὀλίγη κρίσις δύναται νὰ τὸν πληροφορήσῃ, ὅτι ἀντίκεινται καὶ πρὸς τὴν φύσιν καὶ πρὸς τὴν Γραφήν. Τινὲς ἰσχυρίζονται, ὅτι δύναται τις νὰ ᾔνῃ ἐλευθερόφρων εἰς τὰς περὶ τῆς φύσεως σκέψεις του, ἐτέρωθεν δὲ νὰ μὴν καλῶς χριστιανός. Ὅχι ! Δύναται τις μόνον νὰ ᾔνῃ Χριστιανός εἰς τὴν ἀληθὴ καὶ πλήρη σημασίαν ταύτης τῆς λέξεως, καὶ νὰ ᾔνῃ ἀμα πνεῦμα ἀνεπτυγμένον, μὴ εὐρισκόμενον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἴλθῃ πρὸς διδάσκειν πρὸς τὸν χριστιανισμόν. Ὁ χριστιανισμὸς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ

ἢ εἶνε τὸ πᾶν ἢ εἶνε τίποτε. Καὶ Χριστιανισμός, ὅστις δὲν εἰσδύει εἰς τὴν βαρύνειν ὁλόκληρον, ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὸν σπόγγον, τὸ πῦρ εἰς τὸ πεπυρακτωμένον εἰδῆρον, τὸν ὁποῖον καθιστᾷ φωτεινόν, ὅστις δὲν καθίσταται τὸ μοναδικὸν ἐλατήριον τῶν πράξεων, ἢ λυθία λίθος δλων τῶν σκέψεων, τὸ μόνον μέτρον, μὲ τὸ ὁποῖον μετρεῖ τις τὸ σύμπαν, τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτὸν του, δὲν εἶνε ὁ βιβλικὸς χριστιανισμός, ὁ ἀληθής· εἶνε ἀπλῶς μία ὁρησκευτικὴ δοξασι.

Ἡ ὁλοβρία πλάνη, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν πεποιθῆσιν, ὅτι δύναται τις νὰ χωρίσῃ τὸν χριστιανισμόν του ἀπὸ τῆς διανοητικῆς ζωῆς του, καὶ νὰ ᾖ πιστὸς κατὰ τὰς Κυριακάς· καὶ ἄπιστος κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας, καὶ ἡ μικρόνοια, μετ' ἧς σοβαροὶ Χριστιανοὶ δυσπιστοῦσι πρὸς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας καὶ ὁλόκληρον τὴν φύσιν καὶ τὴν γνῶσιν αὐτῆς, προέρχεται ἀπὸ διάκρισιν λίαν ἄτοπον μεταξὺ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τοῦ καθαίροντος τὰς ψυχὰς καὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ὡς Ποιητοῦ καὶ Διατηρητοῦ τοῦ σύμπαντος. Χωρὶς τούτου τοῦ Πνεύματος οὐδεμία ζωὴ, οὐδεμία ὠρατότης, οὐδεμία κίνησις, οὐδεμία γέννησις ἢ γονιμότης. «Ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος, ἀποστρέψαντος δὲ σου τὸ πρόσωπον ταραχθήσονται. Ἀνταναλίσκει τὸ πνεῦμα αὐτῶν καὶ ἐκλείψουσι· καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν. Ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου καὶ κτισθήσονται καὶ ἀνακαινίσεις τὸ πρόσωπον τῆς γῆς», λέγει ὁ Δαβὶδ (Ψαλμ. 103). Τὸ πνεῦμα τοῦτο, περὶ οὗ ὁ λόγος ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, εἶνε τὸ αὐτὸ μὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τῆς Νέας, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἄλλως ἐκφάνεται καὶ ὁρᾷ ἐν ταύτῃ, καὶ ἄλλως ἐν ἐκείνῃ. Τὸ Πνεῦμα ἐν τῇ Παλαιᾷ Γραφῇ εἶνε δύναμις δημιουργικὴ καὶ τοῦτο, καὶ διδακτικὴ ἅμα διὰ τῶν ἐντολῶν τοῦ Νόμου καὶ τῆς φωνῆς τῶν προφητῶν. Τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα τῆς Νέας Διαθήκης εἶνε αὐτὸ τοῦτο τὸ Πνεῦμα τῆς Παλαιᾶς, τὸ ἀποκαλυπτόμενον ἐναργῶς ὡς τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ δρῶν διὰ τὸν ἁγιασμόν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν. Τὸ Πνεῦμα ἐν τῇ Παλαιᾷ Γραφῇ μᾶς διδάσκει νὰ ζῶμεν μὲ τρόπον ἀπλοῦν καὶ φυσικόν, ὅπως ὁ Θεὸς θέλει νὰ ζῶμεν, καὶ προπαρασκευάζει τὸ ἔδαφος τῆς ψυχῆς ἐντὸς τοῦ ὁποῖου τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῇ Καινῇ δύναται νὰ θέτῃ τὸν σπόρον τῆς νέας ἡθικῆς δημιουργίας. Καὶ εἰς ἐκείνην μὲν μᾶς διδάσκει τὴν ἀληθὴ σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου, εἰς ταύτην δὲ τὴν σοφίαν τοῦ οὐρανοῦ. Διότι ὅσον ἀποδοκιμάζει ἡ Γραφὴ τὴν υπερῆφαν σοφίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ νομίζει ὅτι θὰ εὖρῃ ἐν ἑαυτῷ, τόσον μᾶς παρακινεῖ νὰ εἰμεθα συνετοὶ καὶ στοχαστικοὶ ἐν πᾶσι, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπιπλήττει τοὺς μαθητὰς του διὰ τὰ τέκνα τοῦ κόσμου νὰ ᾖνε φρονιμώτεροι ἀπ' αὐτοὺς. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν βουλῶν του μεταξὺ τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ τὴν μετάδοσιν τῶν λόγων του, δὲν ἐξέλεξεν ἄνδρας ἄνευ φρονήσεως καὶ ἄνευ συνέσεως, μὴ ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν ἀπόκτησιν γνώσεων, διὰ τὴν παράτησιν καὶ τὴν σπουδὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς φύσεως.

Διὰ τὰ ἔργα ταῦτα ἔλαθεν ἓνα Ἀβραάμ ἀρχηγὸν τῆς φυλῆς του καὶ φίλον τῶν βασιλέων· ἓνα Μωϋσῆν ἀνατραφέντα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Φαραὼ ἐν δὴ τῇ σοφίᾳ τῶν Αἰγυπτίων· ἓνα Ἰωβ, ἄνδρα ἐξοχόν, οὕτινος οἱ λόγοι ἀποπνέουσι βαθυτάτην γνῶσιν τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀνθρωπότητος· ἓνα Δαβὶδ βαλὸν ποιητὴν· ἓνα Σολομῶντα ὑπὲρ πάντας σοφόν, καὶ ὅστις «ἐλάλησεν ὑπὲρ τῶν ὑλῶν ἀπὸ τῆς κέδρου τῆς ἐν τῇ Λιβάνῃ καὶ ἕως τῆς ὑσσώπου· τῆς ἐκπορευομένης διὰ τοῦ τοίχου, καὶ ἐλάλησε περὶ τῶν κτηνῶν καὶ περὶ τῶν πετεινῶν καὶ περὶ τῶν ἔρπετων καὶ περὶ τῶν ἐχθρῶν. Καὶ παρεγίνοντο πάντες οἱ λαοὶ ἀκούσαι τῆς σοφίας τοῦ Σολομῶντος» (1 Βασιλ. Δ'. 33. 34). ἓνα Δανιὴλ, περὶ οὗ ἐλέχθη· «Καὶ ἦν Δανιὴλ ὑπὲρ αὐτοὺς (τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς σατράπας)· ὅτι πνεῦμα περισσὸν ἐν αὐτῷ, καὶ ὁ βασιλεὺς κατέστησεν αὐτὸν ἐφ' ὅλης τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Καὶ τοιοῦτοι ὑπῆρξαν οἱ σοφοὶ τῆς Χαλδαίας, οἵτινες ἀνεγνώρισαν τὸ παιδίον Ἰησοῦν ὡς τὸν μέλλοντα νὰ ἔλθῃ βασιλεῦς, καὶ προσήνεγκον εἰς αὐτὸν χρυσίον, ὡς εἰς βασιλεῦς, θυμίαμα, ὡς εἰς τὸν Χριστὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ μύρραν εἰς συμβολισμὸν καὶ πρόρρησιν τῶν παθημάτων αὐτοῦ. Τέλος, ὅταν ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιόν του εἰς τὰ ἔθνη καὶ νὰ διοργανώσῃ τὰς ἐν αὐτοῖς ἐκκλησίας του, ἐξελέξατο πρὸς τοῦτο τὸν Παῦλον, ἄριστα διδασκάλον καὶ ἄλλην τὴν νομικὴν ἐπιστήμην καὶ σοφίαν. Εἰτα βραδύτερον ἐκλέγει ἓνα Ἀδουστίνον, ἓνα Ἀθανάσιον, ἓνα Χρυσόστομον, ἄνδρας τῆς γνώσεως καὶ τοῦ χαρακτήρος, ἐνδιαφερομένους περὶ πάντων καὶ δυναμένους νὰ εἰπωσι μετὰ τοῦ Λατίνου ποιητοῦ· «Οὐδὲν ἀνθρώπινόν μοι εἶνε ξένον». Ἄς μὴ εἰσαγάγωμεν λοιπὸν καμμίαν ἀντιθέσιν μεταξὺ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ζωῆς, μεταξὺ τῆς καρδίας καὶ τῆς διανοίας, τῆς καθαρᾶς λεγομένης ἐποικισμοῦ καὶ τῆς γνώσεως τῶν φυσικῶν γεγονότων· ἀλλὰ τοῦναντίον ἅς ἐνισχύωμεν τὴν πρώτην διὰ τῆς δευτέρας, διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ ἐν ἡμῖν ὁ Χριστιανὸς ἅγιος καὶ ἰσχυρός. Τοῦτο θὰ μᾶς ἰσχυροποιήσῃ ἐπίσης καλλίον κατὰ τῆς ἀπιστίας, καὶ οὕτω θὰ ἔχωμεν ἰδέας ἀληθεστέρων κρίσεως σταθερωτέρας, ἐκτίμησιν ὁρθοτέρων, ἀντίληψιν ὀψιλοτέρων, καὶ πράγματι λογικωτέρων, τοῦ σύμπαντος τούτου, ὅπερ ἐδημιούργησεν ὁ Πατὴρ μας, ἀπὸ τὰς τῶν ἀθέων, οὕτω δὲ θέλομεν τὸν δοξάσει καλλίτερον.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΝ

ΤΗΣ ἹΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ν'.

Ἄρθρον 1. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεδριάζει τακτικῶς μὲν κατὰ Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, ἐκτὸς ἐὰν κατὰ ταύτας συμπέσωσιν ἐπίσημοι ἑορταί· κατεπειγούσης δὲ τινος υποθέσεως ὁ Πρόεδρος δύναται καὶ ἐκτάκτως νὰ συγκαλέσῃ αὐτὴν εἰς συνεδρίαν καὶ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, δριζών καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς υποθέσεως.

Ἄρθρον 2. Αἱ συνεδριάσεις γίνονται ἐν τῇ πρὸς ταύτας

ὠρισμένη αἰθούσῃ τοῦ Συνοδικοῦ καταστήματος, δύναται ὅμως ἐν ἀπολύτῃ ἀνάγκῃ ἡ Σύνοδος νὰ συνεδριάσῃ ἐν οἰκίᾳ μέλους τινὸς αὐτῆς.

Ἄρθρον 3. Αἱ συνεδριάσεις ἀπὸ μὲν τοῦ Σεπτεμβρίου μέχρι τοῦ Πάσχα ἀρχοῦνται τῇ 9ῃ ὥρα π. μ., ἀπὸ δὲ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνοδικῆς περιόδου ἀρχοῦνται ἀπὸ τῆς 8ης π. μ. Ἡ λῆξις ἐκάστης συνεδρίας κηρύσσεται ὑπὸ τοῦ Προέδρου.

Ἄρθρον 4. Κατὰ τὰς αὐτῶν ὠρισμένας ἡμέρας καὶ ὥρας τὰ μέλη τῆς Συνόδου ὀφείλουσι νὰ παρευρίσκωνται ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδρίων· ἐὰν δὲ τι τῶν μελῶν ἐξ ἀσθενείας, ἢ ἄλλου εὐλόγου καὶ λόγου, δὲν δύναται νὰ προσέλθῃ, ὀφείλει νὰ παραναγγείλῃ τοῦτο ἐγκρίτως πρὸς τὸν Πρόεδρον.

Ἄρθρον 5. Κατὰ τὰς συνεδρίας οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ ὀφείλουσι νὰ φέρωσιν ἱκανοκαλύμπυχον καὶ ἐγκόλπιον.

Ἄρθρον 6. Ἐάν τις τῶν Σ. Συνοδικῶν ἔχῃ ἀνάγκην νὰ μελετήσῃ κατ' οἶκον ὑπόθεσιν τινα, δύναται νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ παρὰ τοῦ γραμματέως πάντα τὰ σχετικὰ ἔγγραφα ἐπὶ ἀποδείξει.

Ἄρθρον 7. Ἐάν τις τῶν Σ. Συνοδικῶν ἔχῃ ἀνάγκην εὐρυτέρας μελέτης ἐπὶ τινος συζητούμενης υποθέσεως, δικαιούται νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ ἀναβολὴν αὐτῆς ἐπὶ τριήμερον.

Ἄρθρον 8. Πᾶν ἔγγραφον ἀπευθυνόμενον πρὸς τὴν Σύνοδον παραδίδεται πρὸς τὸν Πρόεδρον, καὶ ἀποσφραγισόμενον ὑπ' αὐτοῦ, ἐγγερίζεται εἰς τὸν γραμματεῖα, ὅπως προνοήσῃ νὰ καταχωρισθῇ ἀμέσως ἐν τῇ πρωτοκόλλῳ.

Ἄρθρον 9. Ἐγγραφοὶ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὴν Σύνοδον, φέρον δὲ οὐσιώδεις τυπικὰς ἁλλείψεις ἢ ἡκυρότητας ἐπιστρέφονται ὑπὸ τοῦ γραμματέως πρὸς διόρθωσιν.

Ἀναφοραὶ καὶ ἔγγραφα ἀνόνομα, λοιδορία καὶ προσβλητικὰ ἢ ἄνευ τῆς προηγουμένης εὐλαβείας συντεταγμένα δὲν καταχωρίζονται εἰς τὸ Πρωτόκολλον, ἀλλ' ἐξαφανίζονται ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἢ ἐπιστρέφονται.

Ἄρθρον 10. Τὰς συνεδριάσεις καὶ τὰς ἐν αὐταῖς συζητήσεις διευθύνει ὁ Πρόεδρος, ὅστις καὶ δίδει τὸν λόγον εἰς τοὺς ζητούντας αὐτόν, τῶν τὴν σειράν τῶν αἰτησέων.

Ἄρθρον 11. Ἀρχομένης τῆς συνεδρίας ὁ γραμματεὺς ἀναγινώσκει τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης, μετὰ τὴν ἐπικυρώσιν τῶν ὁποίων ἀναγινώσκει τὰ τῶν ἀποφάσεων καὶ πράξεων πρωτότυπα, ἅπερ διορθούμενα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ υπογραφόμενα παρ' αὐτῆς καὶ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου, δίδωσι πρὸς ἀντιγραφὴν, τῶν ἀντιγραφῶν υποχρεομένων νὰ παρουσιάσωσι ταῦτα ἑτοιμα πρὸς υπογραφὴν ἐν τέλει ἐκάστης συνεδρίας. Μόνον ἐν ἀπολύτῃ ἀνάγκῃ δύναται νὰ υπογραφῇ ἔγγραφο ἐκτὸς τοῦ Συνοδικοῦ καταστήματος.

Ἄρθρον 12. Αἱ υποθέσεις συζητοῦνται μετὰ προηγουμένην εἰσήγησιν τοῦ γραμματέως, ἡ ἀναγινώσκοντος τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, ἀναγέροντος δὲ καὶ πάντα τὰ προηγουμένα ἐκάστης υποθέσεως, ἐὰν ὑπάρχωσι τοιαῦτα· καὶ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου.

Περαιτωθείσης τῆς συζητήσεως ὁ Πρόεδρος προκαλεῖ τὰς ἐπὶ τῆς υποθέσεως ψήφους ἐκάστου τῶν συνεδρῶν, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ τελευταίου.

Ἄρθρον 13. Ὁ γραμματεὺς υποβάλλει εἰς τὴν Σύνοδον τὰς υποθέσεις, καθ' ἣν φέρουσι χρονολογικὴν τάξιν ἐν τῇ πρωτοκόλλῳ αὐτῆς. Ἐὰν ὅμως ὑπόθεσις τις ἤθελε κριθῇ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μᾶλλον κατεπείγουσα, προτιμᾶται αὕτη.

Ἄρθρον 14. Ὁ γραμματεὺς σημειοὶ ἰδιωγίως, εἰς τὸ τέλος ἐκάστου πρακτικοῦ τῆς ἡμέρας τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀποφασίν τῆς Συνόδου.

Ἄρθρον 15. Διαρκούσης τῆς συνεδρίας οὐδὲν ἐπιτρέπεται ἢ εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτῆς εἰσελθεῖν, πλὴν τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐὰν κληθῶσιν ὑπὸ τοῦ Προέδρου.

Ἄρθρον 16. Ὁ γραμματεὺς δριζεῖ εἰς ἕκαστον τῶν γραφῶν τὴν ἐκάστοτε ἀναλογούσαν αὐτῷ ἐργασίαν, ὑποχρεομένων τούτων νὰ ἀντιγράψωσι παραχρῆμα μὲν τὰ ἐκ τῶν ἀποφάσεων πρωτότυπα τῆς ἡμέρας, αὐθημερὸν δὲ τὰ ἄλλα διαμειβόμενα συνοδικὰ ἔγγραφα, ὅσα ἤθελεν ὑποδείξει αὐτοῖς ὁ γραμματεὺς.

Ἄρθρον 17. Ὁ γραμματεὺς ἐπιβλέπει τὴν ἐν τῇ γραφῇ τάξιν καὶ διευθύνει τὴν ἐν αὐτῇ ἐργασίαν.

Ἄρθρον 18. Ἀπαγορεύεται ἢ πρὸς πρωτοκολλητῇ καὶ τῇ πρακτικογράφῃ ἢ ἐξαγωγή ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ καταστήματος βιβλίων πρωτοκόλλου, πρακτικῶν κλπ.

Ἄρθρον 19. Ἀπαγορεύεται ἢ παροχὴ ἀντιγράφου ἔγγραφων κατατεθειμένων ἐν τῇ ἀρχίῳ ἢ τοῖς γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν μὴ ζητηθῇ τοῦτο δι' ἀναφορὰς ἡτιολογημένης καὶ ἢ Ἱερὰ Σύνοδος ἐγκρίνῃ τὴν τοιαύτην αἴτησιν. Τῆς Συνόδου ἀργούσης δύναται ὁ Πρόεδρος αὐτῆς νὰ ἐπιτρέψῃ τοῦτο περὶ τῶν εὐλόγου καὶ τῆς ἀνάγκης.

Ἄρθρον 20. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὀφείλει νὰ σχετίσῃ πᾶν ἔγγραφον ἅμα τῇ εἰσαγωγῇ αὐτοῦ πρὸς τὰ προηγουμένα καὶ παραδίδῃ πάντα τῷ γραμματεῖ, ὑπεύθυνος ὢν διὰ πᾶσαν ἀπώλειαν ἔγγραφου, τῆς εὐθύνης δὲν ἀπαλλάσσεται καὶ ὁ γραμματεὺς.

Ἄρθρον 21. Οἱ ὑπάλληλοι τῆς Συνόδου ὀφείλουσι νὰ προσέρχωνται εἰς τὸ γραφεῖον αὐτῆς καὶ ἐργάζωνται ἐν αὐτῷ ἀνελλιπῶς καθ' ἐκάστην, πλὴν τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν διὰ Β. Διατάγματος ἐξηρημένων διὰ τὰ δημόσια γραφεῖα ἑορτῶν, ἀπὸ μὲν τῆς 1 Σεπτεμβρίου μέχρι τοῦ Πάσχα ἀπὸ ὥρας 9 π. μ. μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας καὶ ἀπὸ ὥρας 2 μέχρι τῆς 4 π. μ. Ἀπὸ δὲ τοῦ Πάσχα μέχρι τέλους τῆς Συνοδικῆς περιόδου ἀπὸ ὥρας 8 μέχρι τῆς 11 π. μ. καὶ ἀπὸ 3 μέχρι τῆς 5 π. μ. ἀπαγορεύεται δι' αὐτοῖς νὰ διακόπτωσι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν καὶ νὰ ἀπέρχωνται τοῦ γραφείου ἄνευ ἀδείας τοῦ γραμματέως.

Ἄρθρον 22. Ὑπάλληλος ἀπουσιάζων τοῦ γραφείου κατὰ τὰς ἐργασίας ὥρας ἄνευ σπουδαίας καὶ δεδικοπολογημένης αἰτίας, ἢ ἀμαλῆς περὶ τὴν ἐργασίαν, ἢ ἀπειθῆς πρὸς τοὺς προϊσταμένους αὐτοῦ, ἢ ἐπειδικινύμενος διαγωγὴν ἀπρεπῇ καὶ ἀνάρμοστον, ἐὰν ἡ Σύνοδος δὲν ἀπο-

φασίζη, να προτείνη άμέσως τήν διά ταύτα άπόλυσιν αὐτοῦ, νοθεύεται ὑπό τοῦ γραμματέως, μεθ' ὃ ἐπιτιμάται ὑπό τοῦ Προέδρου καί ἐν ἀνάγκῃ καταδικάζεται εἰς τά νειομισμένα πρόστιμα, ἐάν δέ καί οὕτω ἀποδειχθῇ ἀδιόρθωτος, προτείνεται ἡ άπόλυσις αὐτοῦ. Τά αὐτά ἰσχύουσι καί ὡς πρός τόν κλητήρα.

Ἄρθρον 23. Ἐάν τις τῶν ὑπαλλήλων ἀποδειχθῇ πασαδάτης τοῦ καθήκοντος τῆς αὐτοῦ περὶ τήν ὑπηρεσίαν ἐχεμύθιας, προτείνεται άμέσως ἡ άπόλυσις αὐτοῦ.

Ἄρθρον 24. Ἡ φύλαξις τοῦ Συνδικτοῦ καταστήματος καί τῶν ἐν αὐτῷ εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τόν κλητήρα, ὅστις ὀφείλει νά παρευρίσκηται ἀνελλιπῶς ἐν τῷ Συνδικτῷ γραφεῖω καί νά τηρῇ ἐν ἀκρᾷ καθαριότητι καί τάξει τό τε κατάστημα καί τὰ ἐν αὐτῷ πάντα.

Ἄρθρον 25. Ἐάν ὁ κλητήρ ἀποδειχθῇ παραβαίνων τὰ διά τῶν ἀνωτέρω άρθρων ἐπιβαλλόμενα αὐτῷ καθήκοντα, ἐπιτιμάται πρῶτον ὑπό τοῦ γραμματέως, ἐν ὑποτροπῇ δέ προτείνεται άρμοδίως ἡ άπόλυσις αὐτοῦ.

Ἄρθρον 26. Ὁ κανονισμός οὗτος, οὗ ἀντίτυπον θέλει άμέσως ἀναρτηθῇ εἰς τε τήν αἴθουσαν τῶν συνεδριῶν καί εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Συνόδου, ἰσχύει ἀπό τῆς αὔριον καί θέλει ἰσχύει διαρκῶς μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ ὁρεστώσα Σύνοδος ἡ ἄλλη διάδοχος αὐτῆς τροποποιήσει αὐτόν.

Ἐψηρίσθη καί ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις τῇ 2 9θρίου 1902.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ Πρόεδρος.

† Ὁ Πατρῶν ΙΕΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Ἀκαρνανίας καί Ναυπακτίας ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

† Ὁ Ὑδρας καί Σπέτσων ΑΡΣΕΝΙΟΣ

† Ὁ Νέξου ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμανδρίτης Μελέτιος Σακελλαρόπουλος.

Η ΚΑΤΟΤΕΡΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ἐργνωστόν, μέγας θόρυβος γίνεται ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ νέον νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις Βάλφουρ εἰσήγαγεν εἰς τήν Βουλὴν διὰ τήν κατωτέραν ἐκπαίδευσιν. Ἐπιφυλασσόμενοι νά κέωμεν λόγον περὶ τοῦ ἐμπεριεχομένου τοῦ νομοσχεδίου τούτου, γράφομεν τώρα ὀλίγα τινα περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν εἶναι ρυθμισμένα ἤδη τὰ τῆς ἐκπαίδευσως ταύτης.

Ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν ὑπάρχει ἀντίρρηση περὶ τοῦ ὅτι ἡ στοιχειώδης ἐκπαίδευσις εἶναι λίαν περιορισμένη, καί ὅτι ἡ παρούσα ὁργανώσις καὶ ρύθμισις αὐτῆς ἔχει τι τὸ ἀνώμαλον καί τὸ ἐπικίνδυνον. Τὰ σχολεῖα τῆς κατωτέρας ἐκπαίδευσως συντηροῦνται μὲν δι' ἐξόδων τοῦ Κράτους, τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τῶν Κοινοτήτων, ὁργανοῦνται ὅμως καί διέπονται ἀπὸ τέσσαρας ἐξουσιαστέμπορουμένης ἀπὸ πνεῦμα δχι ἀπλῶς

διάφορον, ἀλλὰ καί ἐναντίον. Αἱ ἐξουσίαι αὗται εἶναι αἱ Κοινοτικαὶ σχολικαὶ ἐπιτροπαί, ἡ Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία, οἱ Ἀῆμοι καί τὰ Γενικά Συμβούλια. Αἱ τέσσαρες αὗται Ἀρχαὶ ἐρίζουσιν ἐκάστη ἰδίαν πρόγραμμα μετ' ἀλλήλων διδασκάντων, μετ' ἀλλήν διέταξιν ὥρων, ἀρχαιότερα δέ καί ἰσχυρότερα μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ἡ Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία.

Πρὸ τοῦ πρώτου σχολικοῦ Νόμου τοῦ 1870 αἱ Σχολαὶ τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας ἦσαν σχεδὸν αἱ μοναδικαὶ κατωτέραι Σχολαὶ τῆς χώρας. Αὐτῇ, ἰδρύουσα καί διευθύνουσα αὐτάς, συνέτρεχε καί εἰς τὰ ἐξόδα τῆς συντηρήσεώς των, τῇ βοήθειᾳ τῶν κιστῶν. Ἀπὸ τοῦ 1839 μέχρι τοῦ 1870 ἡ Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία ἐξέδωκε 200 ἑκατομμύρια φράγκων διὰ τὰ Σχολεῖα τῆς, πᾶσιν ὅμως ἀνεπαρκῆς ὑφ' ἧας τὰς ἐσόδους.

Ὁ νόμος τοῦ 1870 ἔδωκε τὰς λεγομένας Κοινοτικὰς Σχολικὰς Ἐπιτροπὰς, ἐκλεγόμενας ἀπὸ τὰς φορολογουμένας τάξεις καί ἐξουσιοδοτηθείσας νά ἰδρῶσι, νά ὀργανώσιν καί νά διοικῶσι κατωτέρας Σχολὰς καθ' ἕκαστον ἐπαύριον καί νά ἐκτελέσωσι τὰς λεπτομερεῖας των, μετ' ἀδικωμὰ νά λαμβάνωσιν ἕνα σχολικὸν δασμὸν ἀπὸ τῆς Κοινότητος καί νά ἔχωσι καί ἐπιχορηγῶσιν τινα ἐκ τοῦ Κράτους ποικίλλουσιν κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν ἐκάστῃ Σχολῇ μαθητῶν.

Τὰ ἐκ τῶν Κοινοτικῶν Σχολικῶν Ἐπιτροπῶν ἐξαρτώμενα Σχολεῖα δὲν ὀφείλουσι κατὰ τὸν Νόμον τοῦ 1870 νά δίδωσι καμμίαν ὀρησκευτικὴν ἢ δογματικὴν διδασκαλίαν. Τοῦτο δὲ ἔχει ἐκ πνεύματος ἀντιθηρησκευτικοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ εἰς αὐτὰ φοιτῶντες παῖδες ἀνήκουσιν εἰς διαφόρους Ἐκκλησίας καί διάφορα δόγματα. Ἐάν ὅμως Ἐπιτροπὴ τις ἐγκρίνῃ πρόπον, ἐξουσιοδοτεῖται ὑπὸ τοῦ Νόμου νά δώσῃ πρὸς ἀνάγνωσιν τὴν Γραφὴν, ἀλλὰ μόνον ὡς βιβλίον ἡθικὸν καί ἱστορικόν. Κανείς ἤδη μαθητὴς δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νά παρίσταιται εἰς μάθημα θρησκευτικῆς διδασκαλίας.

Ἡ δραστηριότης τῶν Κοινοτικῶν Σχολικῶν Ἐπιτροπῶν ἔδωκε πολλὰ σχολεῖα προκαταρκτικῆς λαϊκῆς ἐκπαίδευσως. Ἡ δὲ Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία, εὐθετοῖσα ἀντιμέτωπος τῶν ὁργανώσεων τούτων, ἐνέτεινε τὰς προσπάθειάς τῆς, εἰς διάστημα δὲ πέντε ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι τοῦ 1876, διέθεσεν ὑπὲρ τῆς δι' αὐτῆς ρυθμιζομένης κατωτέρας ἐκπαίδευσως 125 ἑκατομμύρια φράγκων. Ἀλλὰ δὲν ἠρκέσθη εἰς τοῦτο. Τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ φίλων τῆς προσετέθη κατὰ τὸ 1876 ἄρθρον εἰς τὸν νόμον τοῦ 1870 ἐμποδίζων τὴν ἰδρυσιν Κοινοτικῶν Σχολικῶν Ἐπιτροπῶν εἰς ἀγροτικὰς περιφερείας, ἐν αἷς ἡ πλειονοψηφία τῶν κατοίκων ἀνήκει εἰς τὴν Ἀγγλικανὴν Ἐκκλησίαν. Τοιούτοτρόπως 5600 Κοινότητες ἔχουσι σχολεῖα διευθυνόμενα μόνον ἀπὸ τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας, καί εἰς ταῦτα στέλλουσι τὰ τέκνα των καί οἱ ἑτεροδόξοντες.

Εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ Κλήρου διευθυνομένας Σχολὰς ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία κατέχει οὐσιώδη τόπον.

Οἱ ἑτεροδόξοι ὅμως μαθηταὶ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νά τὴν παρακολουθῶσι.

Τὰ ὑπὸ τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας διατηρούμενα σχολεῖα εἶναι σήμερον 11,776, εἰς αὐτὰ δὲ φοιτῶσι 2 1)2 ἑκατομμύρια μαθητῶν.

Ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἐν Ἀγγλίᾳ 1,045 προκαταρκτικὰ σχολεῖα τῆς Ῥωμανοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, συγκαζόμενα ἀπὸ 824,558 μαθητῶν.

1926 δὲ Κοινότητες ἔχουσι σχολεῖα μόνον τῶν Κοινοτικῶν Σχολικῶν Ἐπιτροπῶν καί 500 ἄλλαι σχολαὶ εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀνεξάρτητοι καί μετ' πνεῦμα ἐλευθεροφροσύνης.

Ἡδὴ ἐπέρχεται τὸ νέον νομοσχέδιον τῆς Κυβερνήσεως Βάλφουρ, ρυθμίζον τὴν κατωτέραν ἐκπαίδευσιν μετ' πνεῦμα εὐνοϊκώτερον πρὸς τὴν Ἀγγλικανὴν Ἐκκλησίαν. Περὶ αὐτοῦ θὰ γράψωμεν εἰς ἐπόμενον φύλλον.

ΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΕΝ Τῇ ΑΓΙΑΣΟΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ

Οἱ Ἕλληνες ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀποδημοῦσι μακρὰν τῆς πατρίδος εἰτε πρὸς ἀνάπτυξιν εἰτε πρὸς εὐρεσιν πόρων. Καί ἐν τῷ πρὸ Χριστοῦ χρόνῳ οἱ Ἕλληνες ἰδρύσαντο διαφόρους ἀποικίας, αἵτινες συνεδέοντο μετὰ τῆς Μητροπόλεως, παρ' ἧς ἀσθεστον ἐλάμβανον τὸ ἱερὸν πῦρ, καί οἵτινες οὐκ ὀλίγον συνέτελεσαν καί εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ παρὰ τοῖς συνοίκους βαρβάρους λαοῖς. Ἀλλ' ἐν τῇ ἱστορικῇ ἀναπτύξει ἰδρῶσαν Ὁρθόδοξοι Ἕλληνικαὶ κοινότητες ἐν τῇ Δύσει καί δὴ ἐν Ῥωσίᾳ, Ἰταλίᾳ, Αὐστρίᾳ, Οὐγγαρίᾳ, Ῥουμανίᾳ καί πολλοῦ ἄλλα, καί αἱ κοινότητες αὗται μεγάλως ἠεμασαν ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις. Ἀτυχῶς πολλοὶ Ἕλληνες ἀποβάλλουσιν ἐγχεῶς τὰ πάτρια, καί συγχωροῦνται μετὰ τῶν ἄλλων Ἑθνῶν, καί τὸ δεινότερον πάντων εἶναι, ὅτι Ὁρθόδοξοι Ἕλληνικαὶ κοινότητες εἰτε παντάπασιν ἐξέλιπον εἰτε παρήκμασαν τελῶς, μολοντί φιλογενεῖς ἀδελφοὶ προσήνεγκον καί ἐκκληροδότησαν σπουδαῖα χρηματικὰ ποσά. Ὁ κίνδυνος ἀληθὴς, ἐν τῷ αἰῶνι τῆς ὕλης καί τοῦ συμφέροντος, εἶναι μέγας διὰ τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, ὧν πολλοὶ προσηλυτίζονται εἰς τὰ θολερὰ δόγματα τῶν ἐκτ' Ἐκκλησιῶν. Καί ὁ κίνδυνος εἶναι ἐτι μείζων ἐν τῇ Ἀμερικῇ, ἐνθα δὲ, διωργανώθησαν ἐτι κοινότητες, καί αἱ αἱρέσεις εἶναι ποικίλαι, καί αἱ ἰδέαι τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ ἐμβρύνουσι πρόσφορον ἔδαφος. Πόσον ἡμαῖζον ἐν ἄλλοις χρόνοις αἱ Ὁρθόδοξοι κοινότητες! Ποίας μεγάλας ὀφελείας προσέφερον εἰς τὴν αἵετοτε στρατευομένην Ἐκκλησίαν! Καί σήμερον...

Ἀλλὰ πρὸς συγκράτησιν ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ τῶν Ἑλλήνων τούτων ἀπαιτοῦνται ἄλλα πολλὰ καί δὴ κατάλληλοι ἐφημέριοι ἀποστελλόμενοι εἰς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰτε ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως, διότι

εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ τόσον ζωτικόν, τῆς ἀποστολῆς καταλλήλων ἐφημερίων, δὲν ἐδόθη ἡ δέουσα πρωτοχί. Δὲν ἐξετάζω, ὅτι καί ὑπὸ ἐποφὴν ἐκκλησιαστικῆς ἀξιοπρεπείας οἱ ἐν ταῖς κοινότησι ταύταις ἐφημέριοι δέον νά ὦσιν οἱ λογικώτεροι, οἱ ἱκανώτεροι, οἱ εὐσεβεστέροι, οἱ ἐργατικώτεροι, Καί τοιοῦτοι ἦσαν οἱ κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ἐφημέριοι, οἱ κατὰ τὸν λήξαντα αἰῶνα, Ἀνδρόνικος Δημητρακόπουλος, ἐν Λαϊσίᾳ, Ἀγαθὰγγελος Λοντόπουλος ἐν Βιέννῃ, Νεόφυτος Παγίδας ἐν Πετροῦπόλει. Ἐξετάζω τὸ ζήτημα ὑπὸ ἐποφὴν ὀφελείας ἐκκλησιαστικῆς τε καί ἐθνικῆς. Ὁ ἐφημέριος εἶναι ὁ πατὴρ ἡμεῶν καί ὁ ποιμὴν τῆς κοινότητος. Εἰσέρχεται ἐν τῇ οἰκονομίᾳ. Λαμβάνει τὴν πρώτην θέσιν ἐν πάσῃ συναθροίσει. Διδάσκει, νοθεύει, παρηγορεῖ, ἐλέγχει, ἐπιτιμᾷ, δίδησιν τοὺς Χριστιανούς εἰς νομὰς σωτηρίους, καί καταδικάζει καὶ ἀπὸ τοῦ ἁμάρτανος καί ἰδίᾳ τὸν ψευδοπολιτισμὸν, ὅστις ἐν τῇ Δύσει κυρίως κινδυνεύει τὰ πάντα ν' ἀπομαρῶνῃ. Εἶναι αὐτὸς πρῶτος ὑπέρμαχος τῶν πατρίκων παραδόσεων καί τῆς πατρίδος κληρονομίας καί γλώσσας, καί δὲν θέλει νά φαίνεται κοσμοπολίτης. Τρέχει ὅπως εὖρη τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, τρέμων μὴ κατασπαράχῃ ὑπὸ τῶν λύκων, οἵτινες «ἐν ἐπιφανείᾳ προσάτων τὸ δολιρὸν ὑποκρύπτουντες» (Μ. Βασιλ. ἐπιστ. 27). Ζητοῦσι νά καταφάγωσιν. Οὕτω ὁ ἱερεὺς, ἄξιος τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, εἶναι τὸ κέντρον τῆς κοινότητος καί οὐκ ὀλίγον συντελεῖ εἰς τὴν συγκράτησιν τῶν Ὁρθόδοξων ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, ἧτις διετήρησεν ἀσφάτως καθάραν καί ἀνόθευτον τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καί τῶν θεοπνευστων Ἀποστόλων. Πόσον ἀληθὴς δύναται νά ὀφελῇ τὸς ἐν τῇ ξένῃ βιοῦντας Ὁρθόδοξους ὁ ὀρθόδοξος ἱερεὺς! Πόσον ἀληθὴς δύναται νά συγκράτησιν τοὺς Ὁρθόδοξους ἐν τῇ πίστει τῶν κοιτῶν ἡμῶν πατέρων ὁ ὀρθόδοξος ἱερεὺς! Καί τὸ ἔργον τοῦτο δὲν εἶναι εὐχερὲς, εἶναι παγχάλειπον διότι πρόκειται ν' ἀντιτάξῃ δύναμιν οὐ τυχούσαν κατὰ τοῦ ἡμετέρου τῆς διαφθορᾶς καί τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ. Βεβαίως μόνον ὁ ἱερεὺς, ἡμεῖς δὲ δύναται νά φέρῃ αἰσιον ἀποτέλεσμα, διότι ἀπαιτεῖται νά ὑπάρχῃ ἐν ἐκάστῃ κοινότητι καί σχολεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναπτύσσεται καί διαπλάσσεται τὸ ἦθος τοῦ ἀνθρώπου, καί ἐμφυτεύονται αἱ ὑψηλαὶ ἀρχαὶ τῆς θρησκείας, τῆς ἠθικῆς, τῆς φιλογενείας. Ἀλλ' ὁ ἄξιος τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἱερεὺς καί τοῦτο δύναται νά κατορθώσῃ διὰ τῆς ἠθικῆς ἐπιβολῆς, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐν τῇ κοινότητι. Ἀτυχῶς οἱ πλείστοι τῶν ὀρθόδοξων κοινοτήτων ἱερεῖς δὲν ἐμπνέονται ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν τούτων ἀρχῶν καί ἰδεῶν, καί δὴ οἱ ἐν Ἀμερικῇ. Μεταβαλίνουσιν εἰς ταύτας οὐχὶ ὅπως ἐδηγῶσι τὸ ποίμνιον εἰς νομὰς σωτηρίους, ἀλλ' ὅπως πλουτῶσι καί ποτε σκανδαλίζουσι τοὺς Χριστιανούς διὰ τῶν διαρίσεων, ἀς δημιουργοῦσι, καί διὰ τοῦ οὐχὶ σεμνοῦ αὐτῶν βίου. Ἐντεῦθεν ἀκούει τις, ὅτι ὁ δεινὸς ἱερεὺς τῆς δεινῆς κοινότητος ἔχει τὴν πειρασμένην καί σπανιώτατα ἢ μάλλον οὐδέποτε ἀκούει τις ὅτι ὁ δεινὸς ἱερεὺς ἐξέδωκε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ σύγγραμμα ἢ ἐποίησε ταύτην ἢ ἐκεῖνην τὴν φιλόφρωνον ἢ φιλογενὴν πράξιν.

Και ὅντως οἱ ἐν ταῖς μεγάλαις κοινότησιν ἐφημέριοι ἡδύ-
ναντο νὰ καταρτίζωνται καὶ συστηματικώτερον, καὶ διὰ
τῆς θεολογικῆς καὶ ἀμφιλοφίας αὐτῶν παιδεύσεως νὰ
ἐπιβάλλωνται καὶ παρὰ τοῖς ξένοις.

Ἡ αἰτία τῆς ἀποστολῆς καταλλήλων ἱερέων εἶνε τὸ
ἐπικρατήσαν σύστημα τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν. Ὅταν χρεώσῃ
θεοὶ τις, οἱ ἐπίτροποι τῆς κοινότητος γράφουσιν εἰς πρό-
σωπὸν τι λαϊκόν, τὸ ὅποιον, ψυχρὸν, ἀδιάφορον, ἀποστέλλει
ἱερέα, πρὸς ὃν εἶχε συμπάθειαν ἢ ὁ ἀναχωρῶν ἱερεὺς συλ-
λησθῇ πλὴν τοῦ ἢ συμπόλιν τοῦ ὁμοῖον ἢ χειρόνα ἐαυ-
τοῦ. Ἡ οὕτως ἐκλογὴ τῶν ἱερέων ἐν ταῖς κοινό-
τησι τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀμερικῆς εἶνε ἀστοχὸς καὶ δὴ
καὶ βλαβερὰ, διότι δὲν ἐξετάζεται τὸ γενικὸν συμφέρον
τῆς κοινότητος, ἀλλ' αἱ προσωπικαὶ συμπάθειαι καὶ τὰ
προσωπικὰ συμφέροντα.

Ἡ ἀποστολὴ καταλλήλων ἱερέων ἐν ταῖς ἔξω κοινότησι
δέον ὡς ἀνατρεῖ εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος ἥτις θὰ ἐδρίκη τοὺς ἡθικούς, τοὺς εὐσε-
βεῖς, τοὺς ἐναρέτους, τοὺς λογίους, καὶ τοὺς τοὺς νὰ παρα-
καλῇ ὅπως δεχθῶσι τὸ ἀκανθώδες βάρος τῆς ἐν τῇ ξένῃ
ὑπηρεσίας χάριν τοῦ Ἰθύνου καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἱερὰ
Σύνοδος ἀναντιρρήτως δὲν θὰ ἐπηρεάζεται ὑπὸ συμπαιδιῶν
ἢ ἀντιπαθειῶν, ὑπὸ μικροφιλοτιμιῶν. Θὰ προσπαθῇ
νὰ φανῇ ἀνταξία τοῦ τοιούτου ἔργου, τόσῳ μᾶλλον καθ'
ὅσον αὐτὴ ἔχει ὑπέρτατον καθήκον νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν
διαγωγὴν, τὴν συμπεριφορὰν καὶ ἐν γένει εἰπεῖν τὸν
βίον τῶν ἐν τῇ ξένῃ κληρικῶν· διότι οὕτοι σήμερον εἶνε
ἀνευ ἐπιβλέψεως τινος. Πρὸς τοῦτο ἡδύνατο ἡ ἱερὰ Σύνο-
δος καὶ ἡ Σ. Κυβέρνησις ν' ἀποστέλλουσιν ἱεράρχην ἱκα-
νὸν καὶ ρέκτην καὶ ἡθικόν ὅστις καὶ τὰς κοινότητας θὰ
ἐνισχύῃ ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς οὐρανοπέμπτου Ὁρθοδόξου πί-
στεως καὶ τοὺς κληρικούς θὰ ἐπιβλέπῃ καὶ διὰ κατανο-
τικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς λειτουργίας θὰ διδῇ ἐκαστοτε
ἀφορμὴν καὶ εἰς τοὺς ξένους νὰ σκέπτονται καὶ συζητῶσι
περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἶνε καιρὸς νὰ φροντίσωμεν διὰ τοὺς ἐν τῇ διασπορᾷ
Ἕλληνας, ὅτινους εὐκόλως δύναται νὰ παρασυρῶσιν ὑπὸ
τοῦ ρεύματος τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ. Οἱ ἱκανοί, οἱ ρέκται,
οἱ εὐσεβεῖς, οἱ ἡθικοὶ κληρικοὶ εἶνε ὁρᾶς ἀπαραίτητος τῆς
διατηρήσεως τῶν Ὁρθοδόξων ἐν τῇ πατρίδι θρησκείᾳ, ἐν
τοῖς ἐθμοῖς τῶν πατέρων μας. Ἄς φροντίσωσιν οἱ ἀρμό-
διοι, ἂφ' οὗ δὲν δυνάμεθα νὰ σταματήσωμεν τὸ ρεῦμα τῆς
μεταναστεύσεως.

Ἐν Πάτριας. Πολύκαρπος Ι. Συνοδινδὸς
Ἱεροκλήρις.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς.

(Ἐφεσ. Δ'. 1—7).

Σὰς παρακαλῶ ἐγὼ ὁ δέσμιος διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν
ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ νὰ περιπατήσητε καὶ νὰ φερόγητε εἰς
τὸν βίον σας ἐπαξίως τῆς κλήσεως καὶ τῆς ἀποστολῆς,
ἣν ἔχετε ὡς χριστιανοί. Καὶ τοῦτο θὰ κάμητε, ἂν ζητε-
καὶ συμπεριφέρησθε μὲ πᾶσαν ταπεινοφροσύνην καὶ πραύ-
τητα καὶ μακροθυμίαν, ἀγαπώμενοι ἀναμεταξύ σας καὶ
ἀνεχόμενοι ὁ καθένας τὰς ἀτελείας καὶ τὰ πρὸς αὐτὸν
σφάλματα τῶν ἄλλων, προσπαθεύοντες νὰ συμφωνήτε καὶ
νὰ εἰρηνεύετε καὶ νὰ ἦτε ἐν, ὅπως ἐν εἰναι καὶ τὸ
πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ σὰς συνδέει

στενώτατα εἰς μέλη αὐτῆς. Προσέχετε λοιπὸν νὰ ᾤσθε
ὡς ἐν σῶμα καὶ μία ψυχὴ, καθὼς μία εἶνε δι' ὅλους σας
ἡ ἐλπίς τῆς κλήσεώς σας καὶ τὰ αὐτὰ προσδοκᾶτε ὅλοι,
ἥτοι ἄφρονι ἀμαρτημάτων, υἱοθεσίαν, θείας χάριτος μετο-
χὴν, ἀνάστασιν, ἀθανασία, βασιλείαν οὐρανῶν, θέωσιν.
Καὶ ὁρεῖσθε νὰ ᾤσθε ἐν τόσῳ μᾶλλον καθόσον καὶ ἕνα
Κύριον ἔχετε, μίαν πίστιν, ἕνα Θεὸν καὶ Πατέρα ὅλων,
ὅστις ἐπὶ πάντων δεσπόζει, δι' ὅλους προνοεῖ καὶ εἰς
ὅλους ἐνοικεῖ. Εἰς τὸν καθένα σας δὲ τὸ Πνεῦμα τὸ
Ἅγιον ἔδωκε χαρίσματα ἀναλόγως τῆς πρὸς αὐτὸν δω-
ρεᾶς τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία γίνεται σύμφωνα μὲ τὸ μέτρον
τῆς δυνάμεως καὶ τῆς προθυμίας τοῦ καθενός. Τοιούτους
καὶ τοσούτους λοιπὸν ἔχοντες δεσμούς ἀναμεταξύ σας,
ὁρεῖσθε νὰ ζήτε ἀδελφικὰ καὶ εἰρηνικὰ, μὲ ὁμόνοιαν καὶ
μὲ ἀγάπην, χωρὶς ψυχρότητας, ἀδιαφορίας, φιλονεικίας
καὶ πάθης, ὡς ἐν σῶμα, ἐν πνεύμα, μία καρδιά.

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως»
νὰ ἐνεργήσωσι δραστηρίως πρὸς εἰσπράξιν τῶν ὀφειλομένων
συνδρομῶν καὶ ἀποστολῇ αὐτῶν ἐντός τοῦ ἐρχομένου
μηνὸς Δεκεμβρίου. Παρακαλοῦνται πρὸς τοῦτοις νὰ μᾶς
δηλώσωσι ἐγκαιρῶς τὰ ἀνόματα τῶν πληρωσάντων, διότι
τὸ φύλλον μόνον πρὸς αὐτοὺς θὰ σταλῇ, θὰ διακοπῇ δὲ
ἡ ἀποστολὴ του πρὸς ὅσους δὲν πληρώσωσι μέχρι τῆς 31ης
Δεκεμβρίου.

Δηλοῦται ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους 1903 συν-
δρομηταὶ εἰς τὴν «Ἀναπλάσιν» θὰ ἐγγράφονται ἀπὸ τὴν
πρώτην ἐκάστου μηνός, ἡ δὲ συνδρομὴ ἀπαραξίως θὰ
ᾔνε προπληρωτέα.

Ὡσαύτως δηλοῦται, ὅτι ἐκ τῶν ἡδὴ συνδρομητῶν ὅσοι
μείνουσιν καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος θὰ πληρώσωσι τὴν συν-
δρομὴν τῶν ἐντός τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἐξαμήνου.

Εἰς τὰ μέτρα ταῦτα προβαίνομεν δι' ὅς λόγους ἐξεθέ-
σαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 253 φύλλον τῆς «Ἀναπλάσεως»,
καὶ ὅπως δυνηθῶμεν νὰ χρησιμοποιώμεν τὸ πλεῖστον
μέρος τοῦ δευτέρου εξαμήνου εἰς τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις
διδασκαλίαν τοῦ θείου λόγου.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως»

Μιχαὴλ Ι. Γαλανδὸς

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ μεγάλῃ νεοκτίστῳ αἰθούρᾳ τοῦ
Παρθεναγωγείου Διαιτησὰ Κυριακῇ 24 Νοεμβρίου ὥρ.
8—7 μ.μ. Ἀρχιμ. Πανάρετος Δουληγέρης.

Ἐν Πειραιεὶ τὴν μὲν Πέμπτην 21 Νοεμβρίου ὥρ.
7—8 μ.μ. ἐν τῷ παρὰ τὸ Δημοτικὸν Θεάτρον Παρθενα-
γωγείῳ Μιχ. Ι. Γαλανός, τὴν δὲ Κυριακὴν 24 Νοεμβρίου
ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρφανοτροφείῳ ὥρ. 3—4 μ.μ. δ' Ἀρχιμ.
Γιμώτης Ἀναστασίου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐγκύκλιος τῆς νέας ἱερᾶς Συνόδου. — Ἡ πρώτη ἐγκύκλιος
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου. — Προσφώνησις
τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου ἐν τῷ ἱερῷ
Ναῷ τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ. — Ἡ
θρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι. ὑπὸ F. Bollix. — Κανον-
ισμὸς τῶν συνεδριάσεων τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος. — Ἡ κατωτέρα Ἐκπαίδευσις ἐν Ἀγγλίᾳ. — Δι' Ὁρ-
θόδοξοι Κοινότητες ἐν τῇ διασπορᾷ καὶ οἱ Κληρικοὶ ὑπὸ Πολύκαρ-
που Ι. Συνοδινδοῦ. — Σύντομος Ἑρμηνεία τῆς Ἀποστολικῆς Περι-
κοπῆς τῆς μεθευρίον Κυριακῆς.